

čení podmínek, pro povolení navrhovaného prodeje zákonem předepsaných, bylo stížnosti odpůrce navrhovatelky vyhověti.

Čís. 3812.

Oddělení pozůstalostního jmění (§ 812 obč. zák.).

Také při nemovitostech jest možným smísení s dědicovým jměním.

K návrhu na oddělení pozůstalostního jmění stačí obava věřitelova, že by jeho pohledávka smísením mohla býti ohrožena, a okolnost, že ohrožení dle stavu věci není vyloučeno.

Oddělení pozůstalostního jmění nevadí vydání odevzdací listiny.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 337/24.)

Žádost nemanželského dítěte, by pozůstalostní jmění domnělého otce Karla H-a bylo dle § 812 obč. zák. odděleno až do rozhodnutí sporu dítěte na otce (pozůstalost jeho) o zaplacení příspěvků na výchovu nebo až do zaplacení pohledávky dítěte, — p o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Nezletilá žadatelka tvrdí, že zůstavitel je jejím nemanželským otcem, ohlásila 7200 Kč a 19.200 Kč, načež dědici prohlásili, že složí dobrovolně pro ní 2000 Kč na výchování. Ježto závazek živiti nemanželské děti přechází jako jiné dluhy na dědice nemanželského otce (§ 171 obč. zák.), nutno považovati nemanželské dítě za věřitele pozůstalosti a tudíž za oprávněné učiniti návrh dle § 812 obč. zák. za předpokladů tam uvedených. Nárok sám byl uplatněn touto přihláškou a poručenským spisem, ježto matka dítěte hned po zrození dítěte označila zůstavitele, jenž byl tenkrát v poli, za otce svého dítěte. První předpoklad §u 812 obč. zák. je tudíž splněn. Dle toho §u je však k tomu, by mohlo býti odděleno jmění pozůstalostní, ještě třeba, prokázati důvodnou subjektivní obavu věřitele, že smísením obojího jmění nárok dítěte bude ohrožen. Taková obava není však nikterak odůvodněna, pozůstalost H-ova sestává z polovice reality, jež je dle spisu pronajata. Pozůstalost je aktivní, a není tudíž nejmenší obavy, že by nárok dítěte byl ohrožen, ježto nemůže dojíti ke smísení jmění dědiců, jichž je několik.

N e j v y š š í s o u d žádosti vyhověl.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Usnesení nižších soudů odporují zřejmě ustanovení §u 812 obč. zák. Názor rekursního soudu, že nelze povolit oddělení pozůstalostního jmění, pokud jde o polovici propachtované nemovitosti, není správným. Také při nemovitostech jest smísení s dědicovým jměním možné. Toto smísení není ovšem doslovným jako při věcech zastupitelných, avšak záleží v tom, že odevzdáním pozůstalosti stává se dědic neomezeným vlastníkem pozůstalého zboží, může s ním volně nakládati, je zadlužiti a zciziti a tím v nebezpečí uvést pohledávku věřitelů zůstavitelových. Tomu má

býti zabráněno oddělením a správou pozůstalostního jmění. K tomu, by věřiteli bylo povoleno oddělení tohoto jmění, stačí osobní věřitelova obava, že by jeho pohledávka smísením pozůstalosti se jměním dědiců mohla býti ohrožena, a dále okolnost, že ohrožení dle stavu věci není vyloučeno, o čemž v tomto případě vzhledem k možnosti prodeje a předlužení reality a vzhledem k tomu, že do pozůstalosti H-a patří také svršky, nemůže býti řeči. Rekursní soud má pravdu v tom, že stěžovatelka svůj nárok dostatečně osvědčila. Nehledíc k tomu, že oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 obč. zák. nevadí vydání odevzdací listiny, což stěžovatelka v dovolacím rekursu sama uznává, návrh stěžovatelky jest bezpředmětným, jelikož odevzdací listina byla již 20. září 1923 vydána.

Čís. 3813.

Poručenský soud jest i bez návrhu, ba i proti vůli zákonného zástupce oprávněn vysloviti, že lze dáti mladistvého do polepšovny.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 354 '24.)

P o r u č e n s k ý s o u d vyslovil, že lze dáti nezletilého do polepšovny. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu mateřské opatrovnice usnesení to potvrdil. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti rekurentce, že nižší soudy, vyslovivše připustnost odevzdání nezl. Františka S-a do polepšovny přes to, že rekurentka jako mateřská poručnice návrhu na toto opatření neučinila, naopak se proti němu ohradila, zřejmě porušily zákon v ustanovení §u 16 odstavec druhý zákona ze dne 24. května 1885, čís. 90 ř. z., dle něhož mohou mladiství kromě případů, v tomto zákoně uvedených, dáni býti do polepšovny, když zákonný zástupce to navrhne a poručenský soud s tímto opatřením souhlasí. Rekurentka činila již tuto výtku usnesení prvního soudu, ale rekursní soud, poukávav na ustanovení §§ 177, 178 a 217 obč. zák. a na stanovisko zákona ohledně otcovské (poručenské) moci a na úkoly poručenského soudu, správně dovodil, že poručenský soud, shledá-li toho nutnost, jest i sám oprávněn učiniti opatření za účelem zdárné výchovy po případě nápravy nezletilcovy, tedy i připustnost vysloviti dáni mladistvého do polepšovny. § 15 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 90 ř. zák., mluvě o návrhu zákonného zástupce, vychází patrně z předpokladu, že zákonný zástupce, jsa dbalým své povinnosti pečovati o blaho svěřené mu mladistvé osoby, učiní, je-li opatření to nutným a vhodným, návrh na dáni svěřence do polepšovny. Není-li tomu tak a zákonný zástupce návrhu toho neučiní a učiniti se zdráhá, nastane případ §u 178 obč. zák. a poručenský soud bez návrhu učiní okolnostem přiměřené opatření. Dle toho není v tom, že bez návrhu rekurentky bylo vysloveno, že mladistvý František S. má býti dán do